wiolitid, tähnilised ning tõmmud oliwad meie selleaegiste tädide silma eest alles tulewiku võnes. Nende olewik oli palju libtlabasem ja »prostoim« kui meie oma.

Läksiwad päewad ja nädalad mööda, tädi paled lõiwad weel robkem kabwatama ja kolletama kui muidugi ju, aga karikakrad oliwad taga ka aega saanud nurmedel küpseda ja timuti wäljad kollendasiwad aina neist libtsaist taimedest.

Seal juhtus wana hea tädi ühel pühapäewal kirikust tulles, lauluraamat iluste rätiku sisse mässitud kaendlas, mööda põllupeenart otsekohesemat teed koju tulema. Ta oli alles üsna sügawas mõttes õpetaja sõnade üle, need oliwad just lastekaswatamise kohta käinud ja wanemaid käskinud helduse ja armuga ning mitte ikka karistuse ja hirmuga oma wäikeseid kaswatada. Tädi meel oli kirikus hoopis kurwaks saanud, sest tall tõusis kohe nende sõnade juures isa liig kare waljus wäikese tasase Matsi wasta silme ette; waewalt jõudis ta oma kurbduse pisaraid tagasi hoida, ta ei tohtinud ju näidata, et õpetaja sõnad ka tema kui wana tüdruku kohta mõjusiwad, mis olekssiwad teised küla inimesed ütelnud. Aga südame kurbdus oli seda suurem, mida wähem ta teda pisaratega tohtis ära pesta, ning eit oli nii liigutatud, et enam ei kannatanud palwemajasse teistega ligi minna. Nõnda siis sammus ta üksinda peenart mööda koju poole ja silm keik wälja peal istus ta peendra kiwi peale ning nuttis õige haledaste oma ette. Kui ju nutt waikis ja ta rahulisemaks jäi, mõttis ta nõuuks edespidi weel hoolikamalt Matsi eest muretseda ning kõigiti temale truuwiks ja halastajaks ning armastajaks emaks olla. Jällegi tungis uue wäega Matsi pükstlugu talle päha ja otsides waatas ta üle nurme, kas kusagilt ki wiimati õiget pükst wärwi ei saa. Juhtus just nurm ta ees ja selja taga kollaseid karikakraid täis olema, nii et terwe wäli kui kollane waip wõi palakas, kus teised sinised ja walged nurmelilled kirjaks sees oliwad, ubkeste päewa walgel säras. Wana eide silm läks korraga märjalt läikima, nina ots tõusis waksa maad kõrgemalle, suu kiskus enese nii kaunilt prunti, kui seisaks wana tädi praegu noore tütarlapse eas ja hakkaks oma peiule suud

andma. Natukese aja pärast nähti suu ümber ka õige mahe ja rõõmus naerumõru ning aegamööda läitis terwel kahwatanud ja kuiwatanud näul nii õnnis waikne naeratamine, kui teda ainult õunelise ema silmas näha wõib, kes praegu oma armsama pojukesele uued ilu riided selga pannud ning nüüd pojaga koos rõõmustelleb.

»Kuda oleks lugu kui ma Matsile kollased pükstd teeks,« ütles tädi pool häbelikult ning weel nagu rõõmu pärast iseeneses kahtledes; waimu silmaga aga nägi ta juba, kuda Mats, kollased pükstd jalas, wilja koorma otsas istus ning ubkeste linna sõitis. Jah, kollane wärw see pidi jäema ja saama, ja seks polnud muud waja kui karikakraid korjata, kuiwatada ja wärwikeeta.

Wana eide sammud kaswasiwad aina koju poole minnes. Rõõmus meel, et korra raskest kahtlemisest ja mõtlemisest lahti saanud tegi ta jalad nii kergeks, et mõnikord käies aina nagu tantsa hakkasiwad lööma. Terved külainimesed paniwad tähele, et Saare Ellu nii kõbinal kabinal koju suskas, nagu ajaks keegi teda taga. Wa kentsak üleajamees Naarma Kaarel, kes ju mõne aja iest oli ning praegu, kui Ellu mööda küla tänawat koju poole keksis, parajaste rõõtsakille oma õuewärawa najal seisis ning tellega Ellu mõnikord mööda minnes üsna heal meelel mõne sõna külajuttu westis, ei saanud weel hästi büüdagi: »Noh, Ellu, kuhu nii ruttu kipud, millal kahekesi pulmi hakkame tegema, oleme jo mõlemad poismehed?« seal oli Ellu ju oma talu ukse ees. Wana tädi ei tõtanud aga mitte sellepärast, et ehk waheti Matsile kohe palawalt teada anda, missugune rõõm teda ootas, ei, tädil ei tulnud seda meelegi, sest nüüd kui ta korra oma asjaga nii kaugel joonel oli, et juba teadis, missugune wärw pükstelle saab, nüüd tahtis ta seda koguni salajas Matsi eest pidada, et siis Matsi rõõm talwel seda suurem oleks.

Köik asjatallitus käis täna tädi käes nagu lauldes. Üks kaks kolm oli lõunatoit walmistatud ja kui peremees koju tuli ning perega laudas istus, polnud tädil enam kauemalt püsi, ta käskis tüdruku pärast söögilaua ära koris-

Eesti-rahwa Kasuline Kalender 1883, lk 23